

Kdo je Ben Camino?

● — pointa

M. A. ISAAC

Kdo je Ben Camino?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

M. A. ISAAC
Kdo je Ben Camino? – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

M. A. ISAAC

NEMSAT

KPB Intra
Instrument Transformers

SOVÄRSOMÅ STÅEVDNÄ FIRMÄ
REŠKA

Kdo je Ben Camino?

KAPITOLA 1

Komisař složil noviny a zadíval se ven z okna. Pomalu se začínalo šerit a do Štědrého dne zbývaly jen čtyři dny.

K čertu! Pomyslel si, zase nechal shánění dárků na poslední chvíli. Nejhorší na tom všem bylo, že neměl nejmenší tušení, co koupit. Jeho žena Věra všechno měla a co neměla, se rozhodně nedalo sehnat v žádném obchodě, ani v Praze. Jenže něco koupit musí, jak by své malé vnučce Gábince vysvětlil, proč zas babička letos neměla pod stromečkem žádný dárek? A výmluva, že babička trochu zlobila, by neobstála. Věra byla hodná, pokud někdo zlobil, tak to byl on, a dárků pod stromečkem měl vždy požehnaně. „Zatracené Vánoce!“ ucedil znovu mezi zuby.

Vstal, aby si protáhl nohy a pomalu se balil k odchodu. Bylo krátce po čtvrté odpoledne, pátek ještě k tomu.

Z horního šuplíku vytáhl kvalitní francouzský koňak a prohlížel si ho. Dárek od kolegů k nedávným pětapadesátinám. Už láhev sama o sobě vypadala jako malé umělecké dílo. Na chvíli zaváhal, jestli ukojit zvědavost a pít otevřít a ochutnat, nebo vyčkat na slavnostnější příležitost s přáteli. Ne, počká, přeci jen to není čůčo za pár kaček, ale prvotřídní alkohol za spoustu peněz.

Opatrně vrátil věcičku zpět do zásuvky a zhasl stolní lampičku, která osvětlovala několik lejster poházených po stole.

„Crrrr! Crrrr! Crrrr!“ rozdrněl se doteď němý telefon.

„A sakra!“ svraštíl čelo. Tušil, že to nebude manželka, aby ho popohnala domů na dřívější večeri a skvěle vychlazené pivo. Neochotně zvedl sluchátko a téměř znechuceně se ohlásil:

„Tichý, slyším.“

„Šéfe, ještě nejste doma?“ ozval se udýchaný mužský hlas.

„To bych snad nezvedal telefon, ne? Co se děje, Vrabčáku?“ zavrčel podrážděně.

„Šéfe, hlásím mrtvolu. Muž středního věku, podsadité postavy, hnědé vlasy...“

„Šetři dechem. Kde, kdy a jak se to stalo?“

„Ehm, no, je to kousek za Prahou, Habrůvky se ta díra jmenuje, hned zkraje lesa. Tam ho našli nějakí mladí pejskaři. Podříznuté hrdlo, čistá profesionální práce. Asi tak v jedenáct v noci.“

„Ach jo, no dobře, tak já jedu. Budu tam asi za čtyřicet minut. Ohlídej mi ho, ať někdo nehýbá s tělem a tak. Jasně?“

„Jasně, šéfe, počkám na vás. Šéfe?“

„Ano?“

„Je mi strašná zima. Nevzal byste mi do termosky trochu čaje?“
zaúpěl prosebně.

„Med, citron chceš taky?“

„Ha ha, no nebylo by to špatný, šéfe.“

Komisař zavěsil a nepřátelsky hleděl na zmlklý aparát. Poté povytáhl zásuvku stolu, sáhl po koňaku a otevřel ho. Lokl si přímo z láhve, zavřel na vteřinu oči a slastně vnímal průtok vynikající tekutiny z hrdla dolů do útroh.

„Jemná chuť s lehce ovocnými podtóny na konci,“ vyhodnotil po chvíli. Z vnitřní kapsy saka visícího ve skříni vylovil pleskačku a naplnil ji téměř po okraj. Láhev pečlivě uzavřel a vrátil zpět do šuplíku. Raději ji vypije zavčas, lepší příležitosti by se třeba nemusel dožít, pomyslel si výmluvně. Jedním tahem uchopil zimní kabát, šál, flísový klobouk a vyrazil na místo činu.

Zase ty Vánoce! Blesklo mu hlavou, když procházel kolem obchodního domu ke svému autu. Poslední dobou má pocit, že nedělá nic jiného, než shání stromek a kapra.

Asi po hodině dorazil na místo činu. Jeho kolega, asistent, mladý hoch krátce po škole, nedočkavě přešlapoval z místa na místo. Hlavu se snažil vtěsnat do zvednutého límce zimní bundy. Nos a tváře měl načisto červené. Na zemi ležela mrtvola zmíněného muže. Technik Patrik Černý a další člen výjezdové skupiny

Richard Fiala už byli na místě a zajišťovali stopy a dokumentaci k ohledání místa činu. Běžná rutina. Obloustlý soudní lékař František Cimránek zkoumal mrtvolu. Komisař Tichý ocenil, že má právě tuto partu. Byli sehaní a všichni perfektně znali svoje povinnosti a postupy. Jediný člen týmu, ke kterému tak úplně nezahořel otcovskou láskou, byl Richard Fiala. Skvělý polda, ale na komisařův vkus příliš sebejistý a arogantní. Nejvíce si oblíbil Vrabčáka pro jeho bystrost a dobrý úsudek. Nikdy mu neunikl žádný detail, a navíc ho příroda obdařila neuvěřitelnou pamětí. Jeho minus spočívalo v určité plachosti a nedostatku sebevědomí, což se projevovalo občasným zadržáváním a neustálým nutkáním něco provádět s rukama, pokud si je zrovna nestrčil do kapes.

„Šéfe, no konečně! Ruce a nohy necítím,“ drkotal vyčítavě Vrabčák, vlastním jménem Michal Ptáček. Že mu kolegové a nadřízení říkali Vrabčák, si už zvykl. A byl za onu přezdívku svým způsobem vděčný, neboť prvotní pokusy mu z osobního úhlu pohledu zrovna nelichotily. Přes Zobana, Klofáka, Bažanta a Zpěváčka se dostal až na Vrabčáka, což mu přišlo nejméně trapné, i když standardní oslovení Ptáček by bylo zrovna tak přijatelné, ne-li ideální. Nechápal, proč lidé měli neustále potřebu prznit druhým jména.

„Máte ten čaj, šéfe?“ dychtil s nataženou třesoucí se rukou.

Komisař se lehce pousmál a vytáhl pleskačku s prvotřídním koňakem, o čemž se před téměř hodinou osobně přesvědčil. Podal ji Vrabčákovi a zaujatě sledoval jeho reakci po prvním loku.

Mladík se zakabonil, ústa utřel do rukávu bundy a zklamaně vrátil komisaři jeho poklad.

„Chlape, tobě se fakt člověk nezavděčí! Na čaj nebyl čas, sakra!“ zlobil se komisař. Čekal lepší odezvu. Vrabčák přece musel vědět, že nesnášel jakékoli vaření, včetně čaje a kávy. Ani si nevzpomínal, kdy si naposledy něco sám připravil. Možná na koleji, když studoval, a to si i tenkrát raději zašel naproti do bufetu.

„Kdo je to? Známe už identitu?“ zeptal se rozmrzele při pohledu na mrtvolu před sebou.

„Zatím ne. Máme jen výpověď těch dvou, co ho našli. Snad nám řekne víc pitva,“ hlesl Vrabčák přiškrceným hlasem.

Komisař přistoupil těsně k tělu a hledal jakékoli stopy, vodítko.

„Co říkáš, Frede?“ stočil pohled na kolegu patologa, doktora Františka Cimránka, kterému nikdo jiný neřekl jinak než Fred. Jméno František se zdálo být příliš dlouhé a Fany znělo moc žensky. Fred se k podsaditému obtloustlému stárnoucímu lékaři s malými buclatými prstíky skvěle hodil. Dodával mu na mužnosti. Spolupracovali spolu od samého začátku, kdy téměř současně nastoupili ke kriminálce. Znali se natolik dobře, že se víceméně dorozumívali spíše posunky a gesty než dlouhými souvětími, jelikož byli oba od přírody nemluvové. A co si neřekli, tak napsali do hlášení. Konec konců, co je psané, to je dané, nedochází pak ke zbytečným nedorozuměním, shodli se oba.

„Smrt nastala zhruba krátce po jedenácté večer. Podříznuté hrdlo, příčina smrti zřejmě vykrvácení. Žádné stopy po zápase. Vrah použil velmi ostrý předmět, asi nůž nebo skalpel. Hezký čistý řez. Věděl přesně, kam říznout. Do oběda budeš mít znalecký posudek na stole. Ahoj,“ rozloučil se a bez zbytečného otálení se odkolébal ke svému vozu. Komisař pokýval hlavou a naznačil týmu, že vše můžou sbalit a tělo odvézt na pitevnu. Vrabčáka poslal domů za přítelkyní. Snad bude hodnější a uvaří mu ten jeho vytoužený čaj, ušklíbl se.

Ještě chvíli obcházel okolí se svítilnou v ruce, i když věděl, že chlapi z jeho týmu vše důkladně prohledali.

Podíval se na hodinky, bylo půl sedmé. Zítra musí zase do práce a odpoledne pak pojedje koupit nějaký dárek Věře. Myšlenka na Vánoce ho opět rozrušila. Do háje! Nemůžou si dát lidé pokoj aspoň na svátky a být k sobě hodní a nevraždit se navzájem?! Zatnul podrážděně zuby. Nasedl do vozu a vydal se domů.

„Zatraceně!“ sykl.

KAPITOLA 2

„Lásko, už je nejvyšší čas vstávat! Slyšíš, kotě? Vzbud' se!“ lehce cloumal se spící ženou.

„Reny, to jsi ty?“ mžourala na svého muže přes zalepené řasy.

„Jasně, kdo jiný? Neměla bys večer ponocovat. V kolik jsi šla spát?“ ptal se starostlivě.

„Někdo byl za oknem, Reny,“ vzlykla ustrašeně a posadila se na posteli. Tupě zírala před sebe a snažila se vybavit si předešlou noc, kdy zůstala doma sama. René se zdržel v práci a přišel až kolem druhé ráno.

„Kdo byl za oknem? Co to povídáš?“

Přisedl vedle své ženy a chytil ji za útlé ruce a hladil po sněhobílých pažích.

„Chlap s africkou maskou. Viděla jsem ho docela jasně. Míhl se před oknem kuchyně a pak zůstal stát u dveří na terasu. Hleděl na mě přes sklo a něco posunkoval. Bože, já mám strach!“ vyhrkla zprudka a přitiskla se vši silou k muži. Plakala, až se jí otřásala ramena.

René se snažil, co mohl, aby ženu uklidnil. Bylo to již po několikáté, co přišla s nějakou historkou. Před týdnem to nebylo jinak. Tvrdila, že měla v ložnici hada. Natolik se vylekala, že vyběhla ven jen v noční košilce, ač venku mrzlo, a křičela jak pomínutá. Právě se vracel domů a viděl ji utíkat k silnici, kudy přijížděl ve svém luxusním Lamborghini zlatohnědé barvy. Okamžitě vyskočil z auta a běžel za ženou, aby ji přivedl zpět a šel se na hada podívat. Nic nenašel.

Bylo na místě mít o ni obavy. Edita se chovala trochu přecitlivě. Stačilo málo a rozplakala se. To věděl, ale těmito stavy, hysterickými záchvaty strachu a úzkosti, halucinacemi trpěla poslední dva měsíce docela často. Zpočátku to přikládal starostem v práci

a vyčerpaností. Snažil se proto ženě co nejvíce odlehčit jak ve firmě, tak doma. Spoustu velkých zakázek převzal sám a Editu nechal jen jako dozor, konzultanta. I v domácnosti ji plnohodnotně zastal. Na tom nebylo nic těžkého, jelikož jeho žena nevařila, neuklízela a jídlo v podstatě nenakupovala. Většinou vařil on, úklid domácnosti obstarávala Hedvika, která uklízela i ve firmě. S Editou si celkem rozuměla a René se domníval, že je to snad její jediná přítelkyně.

„Miláčku, možná by sis o tom měla popovídat s nějakým odborníkem. Co myslíš?“ navrhl po chvíli.

„Jakým odborníkem? Jako cvokařem?“ zděsila se.

„Neboj, o nic nejde. Prohlédne tě a ty mu všechno řekneš. Třeba bude stačit jen se z toho vypovídat,“ usmál se na ni.

„Ale já se přece můžu vypovídat tobě a Hedvice!“

„To ano, ale možná potřebuješ odbornou pomoc. Lékaře, psychologa, psychiatra, co já vím. Přemýšlej nad tím, lásko, fakt mi to dělá starosti.“

Vstal a odešel k oknu, aby ho lehce pootevřel a vpustil dovnitř čerstvý vzduch. Zadíval se na drobně poletující sněh, který se okamžitě rozpouštěl, jak dopadl na zem. Škoda, pomyslel si.

Miloval zimu, závěje sněhu, bílé kopce v dáli, obtěžkané větve stromů. Rád jezdil s Editou lyžovat, byla skvělá lyžařka, mnohem lepší než on.

Ohlédl se po ní, stále seděla polonahá na posteli a chvěla se. Podal jí měkký župan se zlatou výšivkou a bílou kožešinkou na rukávech, aby jí nebyla zima.

„Obleč se, prochladneš. Uvařím ti čaj a nasnídáš se. Včera jsem koupil jablečný štrúdl, který ti naposledy tak chutnal. Pak se umyješ a uvidíš, že to bude dobré,“ usmál se laskavě a rukou jí uhladil rozčuchané vlasy. Cestou dolů po schodech zauvažoval, co znamená láska a jakým směrem ji změní manželství. Lehce si povzdechl a automaticky mrkl na hodinky. Za dvacet minut musí být ve firmě na poradě. Rychle nachystal ženě snídani a poté kvapem uchopil své věci.

„Tak já jedu. Přijed' co nejdříve, ano? Lásko, slyšíš?“ zavolal na ni z chodby. Nečekal však odpověď. Vyšel do mrazivého rána, zahaleného nepřijemnou mlhou. Zima ve městě se mu nelíbila. Vycouval z garáže a poté svižně uháněl vstříc pracovním povinnostem.

Když vkročil do firmy, něco ho přinutilo zůstat stát pod širokým moderním schodištěm, vedoucím do prvního patra, kde se nacházely kanceláře. Vzhlédl vzhůru a znovu uviděl krásnou ženu ve sněhobílém přilehlém kostýmku s krátkou sukní, zpod které se lehce míhaly dlouhé štíhlé nohy. Červené lodičky na vysokém podpatku dokonale ladily se rtěnkou a dlouhými nalakovanými nehty. Vypadala úchvatně, vznešeně, sexy, nedosažitelně, odměřeně a vysoko nad jeho úrovní. Když scházela ladným pohybem ze schodů dolů a míjela ho, stěží si tenkrát všimla rozčuchaného mladíka ve špinavých montérkách, který tam přišel opravit upadlou kliku dveří. Zůstal stát jak uhranutý, očarovaný neskutečnou krásou vysoké štíhlé zrzky s dlouhými vlasy. Její parfém ho dráždil v nose ještě večer a on se marně pokoušel usnout. Stále ji viděl před sebou, nedobytnou, noblesní, krásnou. Od toho okamžiku se mu usadil v hlavě démon a nedal mu spát klidným a pokojným spánkem. V noci se mu zjevovala v nejrůznějších podobách, dráždila jeho smysly, provokovala, pohrávala si s ním. Zaoblené křivky jejího těla se před ním svíjely a kroutily jako had, omotávaly ho a poutaly, že se nemohl pohnout, nadechnout. Když se konečně vymanil z těsného sevření a uchopil ji pevně kolem pasu, aby se konečně svými lačnými horkými rty zabořil do jejího měkkého bílého těla, proměnila se v labuť a odlétla pryč. Stále se mu však smála, vysmívala se, chechtala se tak silně a zlověstně, až se její krásná křehká tvář počala měnit v ohyzdnou starou čarodějnici s odpornými hady místo vlasů.

„Stalo se něco, pane Jasenský?“ přerušila jeho myšlenky mladá recepční sedící za vysokým pultem opodál. René se po ní ohlédl

a rychle se vzpamatoval. Usmál se a zakroutil hlavou. Svižnými kroky vyběhl schodiště, aniž se zadýchal. Ještě aby ano, když chodil pravidelně běhat a každý den cvičil s činkami. Byl fit, plný síly a elánu, cítil se skvěle. Příští rok oslaví 40. narozeniny a vypadá mladší, než kolik mu ve skutečnosti je.

Zavřel se do kanceláře a svlékl kabát. Před zrcadlem si přičísl vlasy a zadíval se do tváře. Tmavé uhrančivé oči s hustým černým obočím, rovný nos, úzké mužně tvarované rty, symetrický hranatý obličej. Ano, hodná Matka příroda k němu byla velkorysá, nadělila mu mimořádně poutavý vzhled, což mu nejdenně potvrdila kdejaká dívka, s kterou si něco začal. Z kapsy kalhot vytáhl kravatu a uvázal si ji. Za chvíli začíná porada a on ji zahájí bez Edity. Snad přijede brzy. Blíží se konec roku, předloží výsledovky, rozdá ocenění, mimořádné prémie obchodákům, vedoucím. Letošní rok vyšel skvěle. Extrémně dobře. Podařilo se mu uzavřít několik výhodných obchodů s velkými firmami, pro které stavěli sklady, kancelářské budovy, obchody. Mají rozjednané lukrativní kšefty na další roky dopředu. A největší zásluhu na tom nese on.

Zhluboka se nadechl a nová vlna sebevědomí, sebeuznání a spokojenosti zaplavila jeho útroby. Dokázal to, je na sebe víc než pyšný.

Edita sešla do kuchyně a ode dveří se zadívala na prostřený stůl s kvalitním porcelánem. V šálku se červenal ovocný čaj, na bílém glazovaném talířku s modrými ornamenty seděl nadýchaný lehce pocukrovaný štrúdl. Plátěný ubrousek růžové barvy vyčníval zpod talíře. Dokonalý servis, pomyslela si. Usrkla čaje a chytla štrúdl do ruky, aby si z něj ždibek ukousla. Toto nebylo zrovna jídlo, které by si chtěla ráno dopřávat. V tom si všimla něčeho malého černat se mezi jablky. Položila závin zpět na talíř a dezertní vidličkou opatrně nadzvedla jablečnou vrstvu. Velký černý pavouk těžkopádně vylezl na talíř, jeho nohy byly zalepené od rozpuštěného másla a cukru. Úlekem vykřikla a instinktivně uchopila vázu

zprostředka stolu, aby s ní pavouka zabila. Mlátila do talířku tak dlouho, dokud ho neroztřískala na kousky.

Utekla do koupelny, kde zůstala zděšeně sedět na polstrovaném křeslíku slonovinové barvy dobré půl hodiny. Následně z lékárničky vytáhla prášek na zklidnění a zapila ho vodou z koutku. Třesoucí se rukou si namáčkla hrášek pasty na zubní kartáček a přejížděla s ním zuby tak důkladně, až plivala červenou pěnu. Opláchla si obličej teplou a studenou vodou a počala nanášet vrstvy make-upu na tvář. Když skončila, zafixovala své husté vlnité vlasy do elegantního účesu a zadívala se na sebe do zrcadla. Temné kruhy pod očima zakrýval dokonalý make-up, jakož i rýsující se vrásky kolem nosu a úst. Na to, že měla 47 let, vypadala mnohem starší, pomyslela si. Kdysi bývala krásná, sexy, žádaná, co z ní zbylo teď? Kam se poděl její půvab? Proč sakra musela zestárnout? Dělala, co mohla, aby zůstala co nejdéle hezká. Pravidelně cvičila, zdravě jedla, hodně pila vodu, chodila na procházky, relaxovala, samozřejmě docházela na kosmetiku, dlouho spala, ale evidentně to nestačilo. Nehodlala se s tím však smířit, nechtěla být stará, vrásčitá, škaredá. Už teď se zdráhalo chodit někam večer, kdy její pleť vypadala ještě více ztrhaně, unaveně. Ráno to však nebylo o moc lepší, povislé polštáře pod očima, oteklá víčka.

„Bože, nechci stárnout!“ rozplakala se. Okamžitě si však rukou přejela po čele a opětovně se na sebe zadívala do zrcadla.

„Vzchop se!“ okřikla se přísně. Znovu si přetřela rozmazaný make-up a tvrdým pohledem zkontrolovala svoji teď už dokonale nalíčenou tvář. Ano, nechá si udělat menší úpravy na obličej. Nemá cenu to dál odkládat. Zůstane krásná, však ona Matku přírodu, tu děvku jednu neoblomnou, přelstí, utvrdila se nakonec.

Vyšla z koupelny a opatrně nahlédla do kuchyně, kde se odehrálo před víc jak hodinou neskutečné drama. Stůl vypadal hrozně. Válely se po něm střepy, damaškový ubrus nasál červeným čajem, kusy rozbité vázy byly rozházeny kolem dokola, zlomené

květiny, které dostala od Reného před dvěma dny, smutně ležely roztroušené po zemi. Jaká spoušť!

Znechuceně se otočila a vyrazila ve svém sportovním Porsche tyrkysové barvy do práce.

Vstoupila do haly a přezíravě pokývala na recepční. Lehkým baletním krokem vyšla po schodech nahoru do prvního patra. Na okamžik se zarazila a ohlédla se zpět dolů. Stál tam v pracovních tmavě modrých montérkách, lehce potřísněných barvou. Hezký útlý zadek se rytmicky natáčel do stran s každým pohybem svalnaté ruky, jež hustě pokrývaly černé chloupky a zdařilé exotické tetování. Nikdy by si nepomyslela, že mohou obyčejné montérky na někom vypadat tak sexy a přitažlivě jako na mladém muži, který tam přišel opravit kliku dveří. Vůbec si nevšiml, jak ho nestydatě pozorovala, a naštěstí nemohl uhodnout její vzrušivé představy fyzického kontaktu s jeho vypracovaným tělem, jež se jí vkrádaly do hlavy.

„Dáte si kávu, paní Jasenská?“ vyrušila ji ze zasnění mladá sekretářka, která právě prošla kolem. Edita se rychle vzpamatovala a odvětila, že by to bylo skvělé. Aniž zašla do své kanceláře a svlékla se z lehkého světlého kožíšku, namířila si to rovnou do zasedačky, kde probíhala porada.

Rázně otevřela dveře a pokývnutím hlavy pozdravila. Apaticky usedla na své místo, vedle Reného, a znuďeně se rozhlédla po přítomných. Po chvíli ze sebe setřásla kožíšek a nechala ho dopadnout na opěradlo židle. Zamíchala kávu, kterou jí sekretářka přinesla, a nezúčastněně naslouchala proslovu svého muže.

„Chceš k tomu něco dodat?“ nabídl jí slovo. Na moment zvažovala. Ustrkla kávy a potom všem poděkovala za skvělou práci a úsilí, jež v tomto roce vykonali. Popřála zúčastněným pohodové svátky a mnoho úspěchů v novém roce. René se na ni uznale usmál a lehce ji pod stolem pohládl po stehně.

Odpoledne si spolu zajeli na oběd do nedaleké restaurace.

Usedli k volnému stolku naproti sobě a objednali si. Mlčky proti sobě seděli a vyčkávali, až jim číšník přinese jídlo. René skrytě sledoval mladou dlouhonohou servírku, zatímco Edita zkoumala své dlouhé nalakované nehty.

Když se zakrojila do na másle restovaného chřestu, s odporem pohlédla na manžela.

„Kde jsi koupil ten štrúdl, Reny?“ vzpomněla si náhle na ranní drama.

Manžel na ni pohlédl nechápavě a snažil se spěšně polknout sousto, aby mohl odpovědět.

„Jako vždy, v pekárně naproti. Proč? Nebyl snad dobrý?“

„Nebyl, Reny,“ odsekla mrzutě.

„Zvláštní, jeden jsem také měl na svačinu a chutnal skvěle. Ještě jsem ti nechal ten hezcí. K čertu, že byl zesponu moc připečený!? Promiň, lásko, toho jsem si asi nevšiml.“

Edita ho sledovala, jak nožem zajel do restovaných kuřecích prsou a soukal řádný kus masa do úst. Tvář měl pečlivě oholenou, i když se jí víc líbil lehce zarostlý. Důkladně žvýkal a náležitě si jídlo vychutnával. Vlasy si nechal před týdnem upravit a nový sestřih mu opravdu slušel. Vypadal mladší a stále velmi přitažlivě. Jak by také ne, narodil se o sedm let dříve než ona! Vždy se jí líbili mladší partneři, ale samozřejmě, že měla hranice, které se s jejím narůstajícím věkem rovnoměrně prodlužovaly. Dnes se klidně ráda ohlédla za hezkým mužem o patnáct let mladším a nepřišla si trapná. V osmnácti by toto zajisté nepřipadalo v úvahu. Zrovna včera na ni dělal oči jeden číšník v restauraci Vyhliídka, kam si zašla na oběd s bývalou spolužačkou. Natrefily na sebe čirou náhodou, a tak spolu poobědvaly. Docela příjemně strávené odpoledne. Lepší než sedět v práci za počítačem. Bože, jak to nesnášela! Povzdechla si mrzutě.

„Ne, Reny, v tom zatraceném žvanci byl velký černý pavouk!“ sykla zlostně.

„Prosím? Pavouk? A jak by se tam dostal? Pár jich doma vídám, že by jeden z nich dostal hlad? Ha ha.“

„Nejsi vtipný. Byla to černá vdova. Kdybych do ní kousla, mohla mě zabít!“

Vzala nůž a začala vztekle porcovat zeleninu na talíři. René ji zaraženě pozoroval. Bělostné štíhlé prsty s dlouhými rudými nehty křečovitě svíraly příbor, jenž skřípal po porcelánu, až se lidé otáčeli. Vybavil se mu okamžik, kdy stejné prsty tančily po jeho rozhaleném hrudníku, hýždích, a vykouzlily nekonečno slasti a požitku. Často míval na kůži stopy po dlouhých nehtech, které ho dokázaly do krve poškrábat nebo se mu zatít do rozpáleného těla jako zuby dravé kočky do čerstvého masa. Uměla být tak naruživá a divoká! Nesčetněkrát ji nazval dravou lvicí, vlnící se a sténající pod jeho tělem, se zářivě rezavou hřívou hustých kadeřavých vlasů rozprostřenou po polštáři.

„Lásko, přemýšlela jsi nad tím, co jsem ti dnes ráno navrhl?“ stočil myšlenky zpět, protože co bylo, bylo, a je to pryč. „Proč se nezkusíš objednat k tomu vašemu rodinnému doktorovi? Léčila se u něho i tvá máti s podobným problémem, ne? Jak se jenom jmenoval?“ přimhouřil jedno oko a pravým ukazováčkem si přejížděl pod nosem. Jména byla jeho slabina. Málokdy si na nějaké vzpomněl.

Edita ho pozorovala a vychutnávala si okamžik, kdy se její muž trápil, aby si vzpomněl na skvělého doktora Náplavu, rodinného lékaře a blízkého přítele jejího otce. Ano, maminka Edity, Alžběta, znamenitého lékaře využívala dost často. Jen si nebyla jistá, jestli šlo vždy o trable spojené s maminčiným zdravím nebo o něco jiného. Jako dítě viděla doktora Náplavu prohlížet maminku tak důsledně, až z toho maminka křičela. Tenkrát to ještě nechápala a myslela si, že je chudinka vážně nemocná, ale jak dospívala a párkrát si tak hrála se svým bratrancem Rudou na doktory, pochopila, že šlo o docela jinou záležitost. Doktor Náplava se narodil o deset let později než maminka a Editě se vždy moc líbil.

Vysoký štíhlý elegán, s hlubokým melodickým hlasem a nebesky modrýma očima. Ano, měly v genech vybírat si mladší partnery a milence.

„V kanceláři se mrknu do diáře, mám tam na něho kontakt. Zavolám mu, jestli se za ním můžeš stavit, ano, lásko? Třeba ti doporučí nějakého dobrého psychologa nebo psychiatra,“ vyřešil celou záležitost její muž a ústa si lehce osušil ubrouskem.

Natáhl ruku a chytil Editiny zkřehlé prsty. Lehce je promasíroval a dodal: „Fakt mám o tebe obavy, drahá. Udělej to aspoň kvůli mně.“ Věnoval jí krátce jeden ze svých šarmantních úsměvů, které vždy na jeho obchodní partnery, obzvlášť pak partnerky, zapůsobily.

„Dobře, Reny, kvůli tobě to udělám. Objednej mě, prosím tě, až si vzpomeneš, jak se pan doktor jmenuje,“ ušklíbla se zlomyslně a pokračovala, „poslala jsem Hedviku, aby doma trochu uklidila. Nechala jsem tam spoušť, jsem strašná, vím. Ty přenádherné růže, nebo to byly gerbery?“ zamyslela se krátce, pak mávla rukou, protože to bylo vlastně jedno, a mluvila dál: „jsem nechtěně převrhla na zem. Některé se zlomily, hrozně mě to mrzí, promiň. Snad se Hedvice nějaké podaří zachránit,“ ztichla a natáhla se pro skleničku s tonikem a trochou ginu. Ustrkla a pohlédla na manžela.

„Požádala jsem ji, aby toho pavouka zabalila do ubrousku a přinesla ti ho ukázat. Bylo mi jasné, že tomu těžko uvěříš,“ naznačila výčitku.

„V pořádku, lásko. Zítra ti koupím nové květiny a s tím pavoukem ti samozřejmě věřím. Vezmu ho ukázat do pekárny a trochu jim tam zvednu mandle. To se nesmí stávat!“ dobitivě se usmál a mávl na číšníka. Zaplatil a společně s Editou nasedli do luxusního Lamborghini, aby se vrátili do firmy. Měl ještě spoustu práce před sebou. Musel objet několik významných obchodních partnerů a zákazníků a osobně jim popřát hezké svátky a předat dárky. Dárky! Do háje, neměl ještě nic pro Editu. Podělané Vánoce! Pomyslel si, jak stoupal za ženou po schodech do kanceláře. Co jí

jen koupí!? Měla všechno, všechno! A to jediné, co nemohla nikdy mít, koupit nešlo. Rozhodně ne v Praze. Co tak nějakého pejska nebo kočku? Ne, určitě ne psa, nesnášela je. Možná kočku, ale kdo se o ni bude starat? Hedvika? Musela by k nim chodit každý den a toho se chce ušetřit. Žádné zvíře nekoupí, do týdne by zdechlo, nebo uteklo k lepší majitelce.

Vešli každý do své kanceláře a potichu za sebou zavřeli dveře. Synchronně usedli za psací stůl a natočili pohled ven z okna. Obloha vypadala divoce, těžké černé mraky se spojovaly s bílými hustými obláčky, mezi kterými místy prosvítalo sytě modré nebe. V dáli naproti sluncem osvětlenými kopci se rýsovala velmi krátká duha. Zvláštní výjev, pomysleli si každý pro sebe, a cosi smutného zaplavilo jejich srdce. Pocit těžkosti, lítosti, žalu zakryl jak pečlivě oholenou tvář, tak dokonale kryjící make-up. Vánoce! Jak je oba nesnášeli!

KAPITOLA 3

„Tak co máte?“ dotázal se unaveně komisař Tichý a přelétl pohledem všechny z týmu. Michalu Ptáčkovi říkali Vrabčák oprávněně. Se svým hnízdem na hlavě a roztěkanýma očima dostal své přezdívkou každým coulem. Seděl s nohou přes nohu a v rukách nervózně mačkal nový telefon. Patrně dárek od Ježíška.

Patrik Černý, kriminalistický technik, znuďeně sledoval komisaře a zdálo se, že si spaní přes svátky příliš neužil. Temné kruhy pod očima naznačovaly, že večery proflámoval s partou přátel.

Richard Fiala, další člen týmu, pročítal Vrabčákův report a tvářil se víc než důležitě.

A poslední, IT technik, Jirka Kolečko, který málokdy dokázal odpoutat pohled od monitoru, občas mrkl na komisaře a klukovsky se usmál. Vypadal jako nevinný jelimánek, ale ve skutečnosti to byl nadprůměrně schopný programátor a hacker. Dokázal se nabourat do téměř každého účtu, o který se zajímala policie. Komisař dlouho přemýšlel, proč ten brýlatý mladík skončil právě u nich, když by si mohl vydělávat mnohem větší balík u kdekjaké IT firmy. V minulosti u pár takových působil, ale po posledním skandálu a odhalení jisté holandské programátorské firmy, která dodávala špionážní software na zakázku nejrůznějším organizacím a u níž Jirka pracoval jako jeden z hlavních hackerů, měl co dělat, aby vyvázl se zdravou kůží. Dostal strach, ale ani ten ho nedokázal zbavit jeho závislosti na hledání slabín programů různých institucí a překonávání bezpečnostních prvků aplikací a systémů třetích stran. Vždy měl větší zájem o průnik do počítače nějaké organizace než o průnik do ložnice hezké slečny. Komisař ho podezřívával z jisté formy autismu a za dobu, co tam Jirka pracoval, u něj nezaregistroval jiný zájem a aktivitu než programování.

„Vrabčáku, začni,“ pobídl ho komisař.

Vrabčák se narovnal a rozhlédl kolem sebe. Odkáslal si a spustil nevýrazným hlasem:

„Zavražděný v lesíku Habrůvky se jmenuje Bruno Hanzel. Věk čtyřicet sedm let. Bydliště Praha 4. Čistý trestní rejstřík. Svobodný, bezdětný, žil společně s přítelkyní Simonou Královou, majitelkou realitní kanceláře Sikral. Hanzel u ní pracoval jako realitní makléř. Včera přišla Hanzela nahlásit jako nezvěstného. Podle popisu a fotografie se shodoval s mrtvolou z lesíku. Ukázali jsme jí tělo a potvrdila identitu. Pak se jí udělalo šoufl a strážník ji musel doprovodit domů.“

„Byl nezvěstný týden, to jí doma nechyběl na svátky?“ dotázal se komisař zamyšleně.

„No, taky jsem se jí na to zeptal. Řekla, že se prý ten den škaředě pohádali a on měl odjet domů k tetě. Jenže na Štědrý den jí volala Hanzelova teta a přála jim oběma hezké svátky a tak. To přišlo Králové divný. Takže bylo jasné, že domů neodjel. Snažila se mu dovolat, ale telefon měl vypnutý.“

„A proč to neohlásila už na Štědrý den?“ obořil se na něj Richard.

„Hm, no prý nechtěla otravovat přes svátky,“ pípl Vrabčák a vypadalo to, že se cítil provinile místo Králové.

„Díky, Vrabčáku. Ještě něco?“ nadzvedl obočí komisař. Vrabčák naznačil, že je to vše, co se mu podařilo objevit.

„Richard, zjisti mi všechno o té Králové, proč se pohádali, a jak jim šly obchody. Jirko?“ natočil pohled na drobného brýlatého mladíka, lehce shrbeného v ramenou. Jeho jiskřivé oči za kulatými skly zářily a komisař pochopil, že ten nepolepšitelný hacker celé svátky seděl za počítačem a snažil se nabourat, kam to jen šlo. Jeho vítězoslavný úšklebek naznačoval, že se dostal k informacím dříve, než mu stihl dát jakékoli instrukce. Komisař si občas dělal starosti, jak jen ten chlapec skončí a co na to řekne Starej, až se vše jednoho krásného či škaředého dne provalí. Ale věřil, že je Jirka

natolik schopný a loajální, že dokáže zahladit veškeré stopy dřív, než ho někdo před tím úspěšně hackne. Nevěřicně pokýval hlavou a naznačil mu, ať to vyklopí.

„Naštěstí měli oba účty u CB banky,“ usmál se lišácky.

„CB banka?“ zapřemýšlel komisař nahlas.

Jirka Kolečko se uchechtl a pokračoval: „Jo, šéfe, těm jsem dělal bezpečnostní software před třemi lety, ještě když jsem byl u..., no však víte.“

„K věci, Kolečko,“ ucedil mezi zuby komisař. Otevřel si minerálku a nalil do sklenice. Napil se a znovu zaostřil na Jirku, kterému opadl přihlouplý úsměv.

„Nic zvláštního jsem nezjistil, šéfe. Králová má svůj účet, na první pohled běžný transakce. Hanzel byl na tom trochu hůř, tak před dvěma měsíci dlužil bance prachy.“

„Proč před dvěma měsíci?“ opáčil komisař.

„Hanzel neuměl vyjít s penězi, šéfe. Výplatu, co dostával od Králové, do dvou týdnů prohýřil. Rád žil na vysoké noze. Drahý hadry, elektronika, chlast, zábava, děvky a tak.“

„Hm, a co se změnilo? Přišel k rozumu?“

„To asi ne, ale k penězům jo. Za říjen mu tam přišlo tři sta tácu a za listopad taky.“

„Od koho? Za co?“

„Od jisté firmy Waltz spol. s r. o. Faktury, které Hanzel firmě Waltz zasílal mailem, jsou za pronájem skladových prostor.“

„Waltz? Stavební firma?“

„Jo, šéfe. Přesně ta. Majitelkou a jednatelkou je Edita Jasenská, nepatrný podíl tam má její muž René Jasenský, ředitel firmy.“

„Dobrá práce, Kolečko, ale...,“ pokýval komisař káravě ukazovákem.

„Vrabčáku, zajed' do firmy Waltz a zjisti, co se dá, pokud tam někoho zastihneš. Richarde, ty si vem Královou a já pojedu k Jasenským domů. Všechno jasné?“ zakončil spěšně poradou.

„Jasné, šéfe,“ odpověděli všichni téměř jednohlasně.